

דוד באום נכנס ראשון לביתו שהיה בודד מחוץ למושבה לברר מה קורה. כשנכנסתי לבית מצאתי את שפסל ארליך (איש "השומר") יושב על הרצפה, פחד שיראו אותו מבעד לחלון למרות שהאור בסך הכל היה אור של פתילת שמן.

שפסל נפרד מאיתנו עוד באותו לילה, הלך עד יסוד המעלה, נכנס לביתה של האלמנה גרינקר, אצלה שכב חולה זמן מה בהסתר, איש לא חיפש אותו שם, ולאחר מכן יצא לחו"ל.

השוטרים עזבו בינתיים את המקום בהובילם למעצר בנצרת מיספר גברים, וביניהם היו אבא וחברי "השומר".

מהחברים שהיו איתי בהרים נתפסו תנחום וגלעדי, אבל הם שוחררו מיד, תמורת כמה לירות זהב. התחילו במכות לתנחום, אך כאשר גלעדי הוציא מגידיה, המכות נפסקו ומכאן היתה רק בעייה של מו"מ כמה כסף יקבלו השוטרים תמורת השיחרור.

אנשי "השומר" הועברו מנצרת לדמשק. אבא שוחרר כעבור שבוע ימים והגיע הביתה אחרי שהלך ברגל מנצרת עד מטולה, באין פרוטה בכיסו.

רזילי (שנקרא אז רזניק) הצליח להתחמק. היה מתלמידי גמנסיה הרצליה שנשלחו לאיסטנבול וחזרו כקצינים בצבא התורכי.

הקרב הראשון שהשתתפו בו היה נגד האנגלים בעזה. האנגלים נסוגו בקרב זה, ובחורים אחדים שלנו ניצלו את המצב וערקו מן הצבא.

ברשומות הצבא התורכי נרשם כאילו נישבו על ידי האנגלים. ביניהם היה רזילי. בבריחתו הגיע למטולה, וקלווריסקי נתן לו תפקיד של מזכיר המושבה. כעבור חודשים אחדים הרגיש רזילי בטחון והרשה לעצמו לצאת ממטולה ולהגיע לראש-פינה. בראש-פינה היה מרכז של הצבא התורכי, מחסנים ועוד. והנה שני חיילים תורכים זיהו אותו ברחוב כמפקדם לשעבר! הוא ברח, הם בעקבותיו, היה מירדף בחצרות המושבה. לבסוף נתפס ועמד למשפט צבאי בעון ריגול לטובת האנגלים (הרי היה רשום כשבו).

כאשר זוהה בראש-פינה, והחל המירדף אחריו, ישבנו אבא ואני בבית קלווריסקי. מישחו נכנס והודיע על העניין. מיד השתררה בהלה, גבי קלווריסקי ארזה לנו כמה מצות וביקשה שנעזוב. הלכנו למחניים ולנו שם אותו לילה. רזילי הצליח לבסוף לברוח עד גן-שמואל. החזית האנגלית היתה קרובה